

Koncerty nám chvály metalisti i jazzmani

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK, FOTO: ROMAN ČERNÝ, TOM KALOUS A ONDŘEJ MAŠEK

Zbytku české hudební scény se trochu straní, ale prý to není proto, že by se jako nezpochybnitelný hitmaker chtěl vyvyšovat. „Už nechodím po večírcích. Svůj život jsem beze zbytku rozdělil mezi kariéru a rodinu,“ říká Marek Ztracený, který si příští rok splní další metu na své hvězdné dráze – tři vyprodané koncerty na stadionu v Edenu.

Chodí za mnou spousta kolegů z branže a říkají, jaký jsem marketingový génius. A já nevím, jestli se mám kasat, že to tak je, nebo jim říct pravdu.

Především gratuluju k nespornému úspěchu s koncerty v Edenu. Zároveň se však musím zeptat – do jaké míry je ta ohlášená pauza chytrý marketingový tah?

Chodí za mnou spousta kolegů z branže a říkají, jaký jsem marketingový génius.

A já nevím, jestli se mám kasat, že to tak je, nebo jim říct pravdu. Realita je taková, že když jsem Eden oznamoval, komunikoval jsem s partnerskými médii. Oni se ptali na těch sedm slov o tom, že to bude na nějakou dobu poslední veřejný koncert. Odpovídal jsem, že to je na tom sdělení to nejméně důležité, a apeloval jsem, že to je velice tenký led, že se nejedná o žádný konec kariéry a že na tom nechci stavět propagaci. Ten den sedím večer u zpráv. První o Ukrajině, druhá o Rusku, třetí zpráva – bum! „Marek Ztracený končí kariéru.“ V reportáži už to bylo vysvětleno správně, ale samozřejmě to během sekundy obletělo republiku a začaly se dít věci, co jsem ještě nezažil. Nikdy by mě nenapadlo, co způsobí jedna nevinná věta. Ale je fakt, že jakmile začal prodej a první stadion

se vyprodal za hodinu, tak už jsem se tolik nezlobil.

Pamatuju si správně, že když jsi plánoval první O2 arenu, ještě blahé paměti před covidem, tak už jsi věděl, že Eden je další krok?

Je to tak. Na konci koncertu v O2 areně probliknul hashtag #směreden, což bylo dost troufalé, protože v Edenu o tom v té době nikdo nevěděl. A když jsem pak zjistil, jak strašně těžká je cesta na jakýkoliv fotbalový stadion, tak si říkám, že jsem byl dobrý naiva. Ale všechno má svůj příběh a u tohoto to vypadá na happy end.

Dokážeš si vzpomenout na úplně první píseň, kterou jsi napsal?

Myslím, že to bylo někdy ve třinácti

letech, kdy jsem se ještě styděl zpívat a mluvit o tom, že bych mohl být nějaký Marek Ztracený. Bylo to strašný a text byl něco jako „mám tě rád a silou jako drak tě budu milovat a mít rád...“ Byl to fakt hit, ale došlo mi, že to nemůžu nikomu pustit. Tak jsem skládal další a další kousky, až jsem jednou napsal Ztrácíš. Tahle píseň mi otočila život naruby, respektive otevřela dveře a později oči.

Takže Ztrácíš byla skutečně první věc, se kterou jsi šel na trh?

Dneska je to až neuvěřitelné. Nahrál jsem demo a jako sedmnáctiletý kluk s divným úcesem, v pohorkách a lyžařské bundě jsem chodil po firmách a tvrdil ředitelům do očí, že na mě čeká celý showbiznys a jen stačí, aby mi dali nějaké peníze. Fakt jsem sehnal sto padesát tisíc a Ztrácíš za to nahrál.

Je to tvoje nejlepší písnička?

Stoprocentně ne. Dokonce si myslím, že mi ze začátku i trochu ublížila. Byla tak výrazná a úspěšná, že překonat ji mi dalo fakt dost práce. Možná to byl jeden z největších otazníků mého hudebního života, jestli se zvládnou posunout dál. Mám tu písničku samozřejmě rád. Ale jinak jsem přesvědčený, že píseň mého života je Naše cesty. A až jednou zemřu... myslím, že to bude v devadesáti dvou letech na infarkt při sexu... tak ve zprávách poběží moment, který se odehrál v O2 areně, kdy to začala celá hala zpívat beze mě.

U toho už asi nebudu...

Ale napiš to, třeba si pak někdo vzpomene! (smích)

Je spousta muzikantů, kterým se ta trefa z různých důvodů nepovedla, a pak jsi tady ty, miláček publika a zároveň mnoha lidmi zatracovaný. Jak to vnímáš?

Dělám hudbu pro lidi, a ne pro ty čtyři kritiky, co tu máme. Až konečně dojde všem muzikantům či kritikům, že kvalitní muzika nerovná se prázdné sály a minimální poslechovost, jak je tu občas zvykem, tak se celá ta naše hudební branže bude mít líp. Každému muzikantovi bych fakt upřímně přál, aby

se mu splnil i ten jeho sen, aby třeba hrál ve vyprodaných halách nebo na fotbalových stadionech pro hromadu nadšených lidí. Aby pochopil, o čem to je. Nikdy se nemůžete líbit všem. To je v životě normální. Vždycky mě uklidňuje, když se od stovek lidí někde v diskusi dočtu, že Imagine Dragons jsou největší komerční sračka, jakou slyšeli, a že Coldplay jsou jen vypočítavý kalkul, a přitom všichni víme, že ty kapely vstoupí do historie podobně jako třeba Rolling Stones. Takže nechci, aby to znělo namyšleně, ale ve své pozici se tomu spíš směju. Mám rád, když mi někdo chytře nastavuje zrcadlo a třeba mě i někam posune,

Nikdy by mě nenapadlo, co způsobí jedna nevinná věta. Ale je fakt, že jakmile začal prodej a první stadion se vyprodal za hodinu, tak už jsem se tolik nezlobil.

ale to musí být kritika od někoho, koho respektuju a kdo prošel třeba podobnou cestu jako já. Vystudoval jsem na konzervatoři hru na piano i skladbu a dělal jsem věci pro symfoňáky a big band. Abych si přivydělal, hrál jsem po různých klubech jazz, a kdybych chtěl, budu nejspíš jazzovou nebo klasicou muziku hrát mnohem líp, než si lidi myslí. Ale já jednou provždy chci dělat hudbu pro lidi. Chci, aby si se mnou zpívali, chci je bavit.

Tomu rozumím. Zní mi to trochu jako dilema, které v sobě asi podobně řešil třeba Michal David.

O jakém dilematu mluvíš? Proč má furt někdo pocit, že když jsi úspěšný a tvoje písně mají rády miliony lidí, tak sis musel vybrat nějakou míř kvalitní hudební cestu a mít nějaké dilema? Prostě skládáš písně a hraješ je lidem a buď to miluješ, nebo ne. A oni buď milují tebe, nebo ne, a jsi neúspěšný muzikant. Větší vědu v tom nehledej. Je jedno, kdo

komu a co hraje. Hlavně když to přináší radost. Rád jsem se o tom bavil s Hankou Zagorovou, uměla o tom krásně a tak srovnaně mluvit. To samé Karel Gott, Chinaski, Lucie, Kryštof, Kabát, Lucie Bílá, Olympic. Každý úspěšný muzi-

Dokážeš říct, která je tvoje nejlepší deska?

Já do toho pořád zapojuju pohled úspěšnosti. Takže to je určitě Vlastní svět, které se zaprvé hodně prodalo a zadruhé na ní je neuvěřitelných sedm nebo osm

o to, aby ta písnička měla něco navíc. Nejtěžší je napsat text tak, aby někoho zajímal, aby si ho lidi chtěli zpívat a aby si refrén pískali, až půjdou do práce. Na to mám asi nějaký talent v tom smyslu, že tuším, co si lidi zpívat chtějí. Témata

kant dostává co proto. Já dělám muziku a texty srdcem a strašně mě těší, že se dotýkají tolika lidí. Když na to přijde, rád si poslechnu dechovku a v životě by mě nenapadlo se posmívat nějakému staršímu chlapovi, co jí hraje. Stejně tak nepřijdu za Michalem Davidem a neřeknu mu: Co ten tvůj kompot? Propadl bych se studem. Kdybych to někomu udělal jako malej, dá mi můj táta facku! Respektuju každého, kdo svojí hudbou přináší lidem radost, a je jedno, jaká hudba to je.

singlů do rádií. Tam se to všechno začalo lámat.

Jak skládáš? Respektive jak moc při tom využíváš svého vzdělání z konzervatoře?

Minimálně. Upřímně, zajímavě poskládat pár akordů do písničky, to umí opravdu každý.

Každý, kdo zná ty akordy!

No, jasně, ale těch pět akordů, co vládne světem, znají úplně všichni. Ale jde

znám, protože nejsem nějaký hudební boss, ale pocházím z malého města a s lidmi se rád bavím. Ale není to tak, že kalkuluju. Většinou začnu... sloka, refrén... nějak to rozvíjím a snažím se to nekomplikovat něčím, co by sice nadchlo kritiky, ale rušilo atmosféru té písničky. Zrovna dneska jsem se díval na video, jak Ed Sheeran v době covidu hrál s kapelou živě pár písniček z obýváku. Bylo to úplně dokonalý! Měl tam kytaristu, který určitě umí taková sóla, že bychom se z toho po... Ale celou

dobu hrál jeden tón, který tam jen tak docmrndával. A bylo to tak strašně dobré, tak sexy, že jsem si říkal, že to je ta frajeřina. Když jsi sluha muziky a jedním tónem doplňuješ atmosféru té písničky. Takhle se s tím snažím pracovat, čili jdu přesně naopak než většina muzikantů, kteří se snaží uplatnit svoje vzdělání a předvést svoji techniku, která jen tak mimochodem devadesát devět procent lidí nezajímá.

Umět se takhle upozadit, to je v muzice stejně ta největší deviza.

Stoprocentně! Kdokoliv tohle pochopí, má šanci uspět. Naučit se dobře na hudební nástroj v zásadě zvládne každý, ale umět ho používat, abys pomohl písni nebo koncertu, je podle mě to nejdůležitější. Egomuzikant je největší nepřítel hudby a mimochodem taky nejčastější kritik. Taky si rád někdy zahrāju jazz nebo tvrdý rock a takzvaně onanuju dlouhými sóly a složitými postupy, ale proč bych to měl hrát lidem, když to minimálně v mém případě nechtějí slyšet?

Začínáš při psaní slokami, refrémem nebo hlavním sloganem songu?

Většinou si chvíli zpívám, svahilsky, pak prvních pár slov a pokračuju... a jakmile mi ta melodie zní v hlavě, tak se od toho odrazím. Když cítím, že jsem našel refrén, který by si lidi mohli chtít zpívat na koncertech, je vyhráno. Vlastně u skládání rovnou přemýšlím, jak to asi bude znít na koncertech, co by mohli zpívat lidi, kde by mohl nastat nějaký silný moment. Automaticky to propojuju. Nevím proč, ale baví mě to.

Kdykoliv na tebe přijde řeč, přijde někdo s kritikou, že je tvoje hudba prvoplánová. Nakonec však ti lidi přiznávají, že možná právě proto si ty písně pamatují, byť třeba nechtěně. Těší tě to?

Kdykoliv na mě přijde řeč? To myslíš vážně? Přijde mi, že už to začínáš přehánět. Nevím, v jakých kruzích se pohybuješ a koho máš na mysli, ale mně tohle nikdo do očí nikdy neřekl. Ať si každý říká, co chce. Každopádně je pro mě naprosto skvělá a pochvalná informace, že si lidé mé písně pamatují. Ještě k tvé

otázce. Strašně často se nám stává, že když se metalista, rocker nebo jazzman třeba náhodou ocitne na našem koncertu, nakonec přijde a řekne – dobře, mám radši jinou muziku, ale ten koncert měl skvělou energii a neskutečnou atmosféru. Taky často říkají, že naše koncerty jsou diametrálně rozdílné oproti tomu, jak zní písně v rádiu. Takže všem vzkazuju – přijďte a přesvědčte se sami.

Tohle můžu potvrdit. Taky mě fascinovalo na tvé Tour de léto – což je vlastně celodenní rodinná akce –, že se fanouškům skoro nonstop věnuješ od odpoledních hodin. Ztracený jukebox, vaření, autogramiáda a další položky programu. A samozřejmě to završí plnohodnotný koncert. Každý by přitom pochopil, kdyby sis před hraním dal relax. Vlastně jsem si říkal, jestli to děláš z odpovědnosti vůči fanouškům, nebo tě to prostě jen takhle baví. Tak jak to je?

Moc dobře si uvědomuju, že lidi mají možnost jít na dvacet různých kapel. Standardně – v osm na koncert, pivo, v půl deváté se začne a v deset jdou domů. Takhle je to zaběhlé roky. Věděl jsem, že když tomu půjdeme takhle naproti, vytvoříme si s nimi daleko lepší vztah. Zároveň jsem chtěl, aby to bylo pro všechny. Když jsem začínal, pod pódiem pískaly, křičely a brečely patnáctileté fanyanky. Teď mají manžela a dvě děti. Proč by měly shánět hlídání a pro muže kumpány do hospody, když můžou přijít a bavit se všichni. Vrátilo se nám to krásně. Na první Tour de léto během covidu přišlo přes padesát tisíc lidí, na druhou letos osmdesát. Fotili jsme se, hráli na přání, vařili s masterchefem Romanem Stašou, tančili s Richardem Genzerem, kdokoliv si s námi mohl na pódiu zazpívat a měli jsme hudebního hosta. Lidi to ocenili a nás to vážně bavilo. Je to úplně jiný level.

Je pro tebe zásadní rozdíl, když píšeš píseň, kterou bude zpívat Marek Ztracený, nebo před pár lety Hana Zagorová či Karel Gott?

Já jsem nikdy moc pro jiné psát nechťel, ale pak jsem si uvědomil, že mám vedle

sebe zavřenou truhlu s tématy, která ve svém věku a své pozici nemůžu otevřít. Jiné melodie pro jiné rozsahy a podobně. Poprvé jsem do toho šel s Karlem a bylo krásný na chvíli zapomenout na Marka Ztraceného a převtělil se do někoho jiného. Nejvíce se mi to asi povedlo v písni Já nemám strach pro Hanku. Ona tohle téma hrozně chtěla a já to nějak vycítil. Abych já za sebe zpíval, že nemám strach ze šedých vlasů, to bych byl za šaška. Zatímco Hanka byla za bohyni!

Kdyby po mně někdo chtěl napsat na desku jednu písničku z jedenácti, tak bych určitě odmítl. Ať by to byl kdokoliv.

To jsou zrovna dvě hodně hvězdné spolupráce. Vybíráš si případné další pečlivě?

Ta laťka je teď hodně vysoko. Kdyby po mně někdo chtěl napsat na desku jednu písničku z jedenácti, tak bych určitě odmítl. Ať by to byl kdokoliv. Ale kdyby někdo přišel s tím, že potřebuje singl, aby to byl hit a zajímavý pro rádia a publikum, to by pro mě byla výzva.

V jednom tvém rozhovoru jsem četl, že se necitíš být součástí české hudební scény. Trochu to působilo jako vymezení, možná až lehce namyšleně, ale to ti samozřejmě nechci podsouvat. Jak tomu mám rozumět?

Vůbec ne. Jen tím myslím to, že v české scéně jsou už desítky let zaběhlé různé postupy. Muzikanti jezdí ve vyjetých kolejkách a jsou tu dokola stále ty samé vzorce a lidi, co chtějí rozhodovat a ovlivňovat tě. Trochu tě změnit. Jakmile chceš něco dělat jinak a po svém, tak jsi hned na černé listině problémového

umělce. Bojím se říct něco, co by mě časem mrzelo nebo mohlo někoho urazit, ale myslím to tak, že jsem si vytvořil svoji vlastní scénu. Děláme věci jinak. Nejsem na nikom závislý. Nemáme vydavatelství, vydáváme se sami, ale nemůžu opomenout zmínit skvělé a přátelské propojení se Supraphonem. Nemáme bookingovou agenturu, respektive vytvořili jsme svoji, děláme si vlastní koncerty, vlastní festivaly, sami si děláme merch, investuju vlastní peníze, máme vlastní produkci, vlastní cestu, velké sny a hlavně děláme vždy něco navíc, co není v tu chvíli běžné. Někteří kolegové zpěváci spolupracují s vyhlášenými lidmi a firmami jen proto, že se bojí, že bez nich to nezvládnou, nebo protože si nevěří. Já hledám vlastní cesty, a ne ty, co jsou běžné. Nemyslím to zle vůči komukoliv a nechci chytřit. Obdivuju v branži hromadu lidí, rád s nimi mluvím a od spousty z nich jsem se leccos naučil, jen prostě nejsem rád součástí toho klasického přístupu a postupu vůči interpretovi, marketingu a fanouškům. Myslím, že svoji vlastní scénu by si měl udělat každý. Bylo by to inspirativní.

Sleduješ nějak aktivně zahraniční scénu?

Aktivně ne. Rád si poslechnu všechno a rád sleduju příběhy hudebníků a jejich komunikaci. Mám rád hudbu, písně spojené s nějakými příběhy.

A třeba aktuální hudební trendy?

To mě malinko míjí, až se tomu někdy směju. Na Spotify mám asi čtyřicet písniček, které poslouchám pořád dokola. Občas slyším od kapely něco, co mě zaujme. Ale že bych aktivně vyhledával, co se poslouchá ve světě, a zkoušel to aplikovat v Česku? To vůbec.

Čtyřicet písní, to je fakt extrém...

Já to samozřejmě trochu přeháním. A sem tam i nějakou přidám. Teď zrovna mě oslovil Lewis Capaldi, Tom Odell, objevil jsem kapelu Tower of Power, malej mi neustále pouští Sabaton a Kiss. Fakt dokážu ocenit jakoukoliv hitovou písničku a je mi jedno, kdo to zpívá nebo hraje.

Chodíš vlastně na cizí koncerty?

V Česku málo. Mezi hodně lidmi se moje přítomnost často zvrhne v jedno velké focení a mám pocit, že bych tím ty muzikanty mohl urážet. Mám rád Kabáty, teď jsem byl na jejich koncertu a strašně jsem si to užíval, ale nonstop za mnou chodili lidi pro fotku. Mně to nevádí, respektive těší mě to, ale přišlo mi nevhodné strhávat na sebe pozornost na koncertě někoho jiného. Ale jinak chodím samozřejmě rád. Zašel jsem třeba na Jamieho Culluma a byl jsem úplně hotovej, to bylo fantastický. Rád zajdu do divadla. Miroslav Donutil mě pozval na Amadea. Moc jsem si to užíval, a jak tam hrají Mozartovu hudbu, tak pianista uprostřed představení začal hrát motiv Ztrácíš. Bylo to strašně milé překvapení. Akorát prý potom dostal vynadáno od režiséra.

Ty jsi nepochybnitelný hitmaker. Poznáš, že bude píseň úspěšná, nebo je to vždycky trochu vabank?

Jsou věci mezi nebem a zemí a těm nerozumí nikdo na světě. Ale myslím, že ze sedmdesáti procent už cítím, že by se to lidem mohlo líbit. Není to úplně vždycky tak, že bych vybral písničku jen podle toho, aby se líbila. Úplně ideální je kombinace – něco složíš, stojíš si za tím, a ještě navíc to bude rezonovat. Takže mám pocit, že už trochu tuším.

Jak jsi to poznal u Ztrácíš?

Tam jsem ještě vůbec netušil!

No jasně, ale jak jsi došel do fáze, že zrovna s touhle písní už půjdeš ven?

On to definitivně rozhodl asi až Martin Červinka. Ale jinak jediná, komu jsem ty písně předtím zahrál, byla moje máma. A ta říkala, že to Ztrácíš je jedna z těch slabších. (smích) Naštěstí Martin měl jiný názor a evidentně věděl, co dělá. Co to bylo za rok? 2007? To na Šumavě ještě úplně nebyl internet, přes který by šlo posílat nahrávky. Odesílal jsem ji tak hodinu a čtvrt, to fakt nekecám. No, ale přišla mu, tak dobrý!

Co budeš vlastně během té své pauzy dělat kromě návštěv cizích koncertů?

Hlavní důvod upřesním po koncertě v Edenu. Každopádně chci na sobě také během té doby pracovat. Nechci se rouhat, protože si toho zájmu vážím, ale za posledních pět let s tím vším, co se kolem mě děje, se dostanu k pianu jednou za čtrnáct dní na čtyřicet minut. A složím písničku, která se pak většinou stane tím hitem. Ale vlastně bych si chtěl v klidu večer sednout ke klaviatuře, otevřít si víno, bádat, nahrávat si kraviny. A nemuset si říkat – ještě pět minut a musím běžet na rozhovor nebo musím vyrazit na koncert. Všimni si ale, že mluvím o pauze od veřejného hraní. To znamená, že budeme mít nějaké „firmy“, exkluzivní záležitosti pro pár lidí, abychom to nezapomněli. Ale rozhodně to není konec kariéry a s fanoušky nás ještě čekají veliké věci. Rok, dva nebo tři v českém showbiznyse totiž vůbec nic neznamená. ☑